

Marta Cuberbiller

Rola odchodów dinozaura w sporze ewolucjonizm–kreacjonizm¹

Według ewolucjonistów dinozaury wymarły ok. 65 mln lat temu. Trawa zaś miała wyewoluować ok. 55 milionów lat temu, czyli 10 mln lat po wymarciu dinozaurów. Kreacjoniści twierdzą natomiast, że świat jest młody, że zarówno dinozaury, jak i trawa (oraz inne typy organizmów żywych) zostały stworzone w ciągu pierwszego tygodnia istnienia świata. Istnieje więc prosty sposób sprawdzenia, która z tych koncepcji jest słuszna. Trzeba mianowicie sprawdzić, czy w warstwach geologicznych, w których znajdują się skamieniałe szczątki dinozaurów, są też ślady traw.

Jak wiadomo, zapis kopalny nie ma chaotycznego charakteru. Skamieniałości pewnych organizmów znajdują się tylko w niektórych warstwach, a w innych ich nie ma. Ewolucjoniści zapis kopalny traktują jako zapis historii: warstwy geologiczne miały powstawać w ciągu wielu milionów lat, więc obecność lub nieobecność sfosylizowanych szczątków zwierząt czy roślin świadczy, ich zdaniem, o istnieniu bądź nieistnieniu tych organizmów w epokach, odpowiadających owym warstwom.

Kreacjoniści, zgadzając się co do wyglądu zapisu kopalnego, przyjmują odmienny mechanizm powstawania zapisu kopalnego (ściślej: dużej części zapisu kopalnego). Głoszą tzw. geologię Potopu. Według niej warstwy geologiczne nie powstawały stopniowo w długich okresach czasu, ale są skutkiem olbrzymiej katastrofy wodnej, o której informacje zachowały się w mitach wielu ludów na całym świecie, a przede wszystkim w Księdze Rodzaju. Olbrzymie ilości wody sortowały materiał osadowy, w tym także ciała zwierząt i roślin, w postaci warstw geologicznych. Powstały więc one we względnie krótkim czasie. To dlatego, mówią kreacjoniści, szczątki ssaków znajdują się wyżej niż na przykład szczątki dinozaurów, gdyż ssaki były bardziej ruchliwe i potrafiły w pierwszych fazach Potopu chronić się na wyżej położone tereny.

Brak traw w warstwach, w których znajdowano skamieniałości dinozaurów, stanowił jednak mocny argument na rzecz ewolucyjnej wielomilionowej skali skali, a przeciwko wizji kreacjonistycznej opartej na geologii Potopu. Dlaczego — pytali ewolucjoniści — szczątki traw znajduje się w warstwach wyższych niż te, w których są dinozaury? Przecież trawy nie miały nóg, by uciekać przed podnoszącą się falą powodziową? Przez wiele lat był to trudny problem dla kreacjonistów. Biblia

¹ Przedruk z *Idź pod prąd* październik 2007, nr 10 (39), s. 11. Na podstawie: Tas Walker, „Dino dung overturn objection”, *Creation*, vol. 29, No. 4 (September–November 2007), s. 35.

bowiem opisuje Potop Noego, ale bez szczegółów, które umożliwiłyby udzielenie odpowiedzi na wszystkie pytania. Ostatecznie przecież Biblia nie jest podręcznikiem geologii.

Niedawno jednak w Indiach odkryto trawę w skamieniałych odchodach dinozaurów. Odchody te znajdowały się w pobliżu szczątków tytanozaura, dinozaura należącego do grupy zauropodów, czyli dużych dinozaurów roślinnych². Jest to dla ewolucjonistów zdumiewające odkrycie: jak dinozaury mogły żywić się czymś, co jeszcze nie wyewoluowało? Było to tym bardziej zdumiewające, że w odchodach tych znaleziono co najmniej pięć rodzajów traw, czyli mówiąc z perspektywy ewolucjonistycznej, nastąpiła już ich ewolucyjna dywersyfikacja. Niektóre z tych rodzajów trawy są takie jak istniejące dzisiaj.

Autor omawianego artykułu konkluduje, że wielomilionowe epoki, o których mówią ewolucjoniści, istnieją tylko w ich wyobraźni. Fakt, iż pewnych skamieniałości nie znajduje się w niektórych warstwach, nie znaczy, że zwierzęta czy rośliny nie istniały obok siebie. Po prostu albo jeszcze tych skamieniałości nie odkryliśmy, albo wzburzone wody Potopu spowodowały, że nie ma ich w niektórych warstwach.

Argument ewolucjonistyczny okazał się mniej warty niż odchody dinozaura.

Erratum

W artykule R. Piotrowskiego „Zbiór pojęć cybernetyki ogólnej” w poprzednim numerze powinno być (s. 52):

„**Dynamizm charakteru układu (ilościowo) D** logarytm współczynnika dynamizmu n : $D = \lg n$ ”

² V. Prasad & al. „Dinosaur coprolites and the early evolution of grasses and graziers”, *Science*, vol. 310, No. 5751 (18 November 2005), s. 1177–1180.